

χειρῶν θλίψεις· ἐνῶ δ' ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ ἐπαϊά-
νιζε τὸ ὀδοιπορικόν, ὀδοιπορεῖ πρὸς τὸ βῆμα βαρὺς καὶ
προγὰστωρ γαλονᾶς μὲ ἀπαιτήσεις ποιητοῦ—λόγος διὰ
νὰ λάβῃ πρόνοιαν ὁ κ. Τρικούπης—, ὁ κ. Χρυσοβέργης·
ᾤδευεν ἐκεῖνος πρὸς τὸ βῆμα καὶ ἐγὼ πρὸς τὴν θύραν εἰς
τὴν ἀμιλλαν δ' αὐτὴν τοῦ δρόμου, εὐχαρίστως ἀναγγέλ-
λω ὅτι ἐνίκησα ἐγὼ, ἀφοῦ πρὶν ἢ πῆ τὴν πρώτην λέξιν,
εἶχον ἐγὼ φύγει καὶ ἀκόμη φεύγω.

Blowitz.

ΒΟΥΛΗ.

Μ' ὄλο τὸ σέβας πούχομε 'στοῦ Μπέη τὸ σαρίκι,
σὲ στέλλουμε 'στὸ διάβολο, βουλή ἀγαπημένη·
τόσον καιρὸν μᾶς τῶστρωσε εἰς τὸ κουβαρνταλήκι,
καὶ ἤλθες πρὸ ἀνάλατη, σαχλὴ καὶ κοιμισμένη.
Ἐφαγες τὸν περιδρόμο καὶ ἤπιες δυνατὰ,
καὶ πάλι μᾶς ἐνύσταζες μὲ τὰ χασμουρητὰ.

Πρὶν ἤθελες τούλάχιστον καὶ λίγο νὰ φωνάζης,
μὰ τώρα καὶ τὰ δόντια σου βαρέθηκες νὰ δείξης,
Τὸν Κουμουδοῦρο 'στὰ βουβὰ τὸν ἀποδοκιμάζεις,
καὶ τὰ κλεισμένα 'μάτια σου δὲν εἰμπορεῖς ν' ἀνοίξης.
Μήπως χάσις σ' ἐπότισαν οἱ Μπέηδες, Βουλή,
καὶ ζάλη τὸ κεφάλι σου ἐσχότισε πολλή;

Τὸν Κουμουνοῦρο ἔκαμες καλὰ ν' ἀποκηρύξης,
ἀν κ' ἔλεγες πῶς 'στὸ σακαμνὶ ἀπάνω θὰ τὸν βάλλης,
καὶ θάκανες καλλίτερα τὴ ράχη νὰ μᾶς δείξης,
παρὰ τὴν ἀποκηρύξι ἀδιάκοπα νὰ ψάλλης.
Πρῶτα τὸν κόσμο νὰ χαλᾶς, μὲ δίκαις νὰ τρομάξης,
κι' ἀπ' ὅλα τοῦτα ὕστερα νὰ ἀποδοκιμάξης.

Λαιπὸν καὶ τοὺς Βελέντσιηδες, βουλή, συγχώρησέ τους,
μὴ τοὺς καθίσῃς 'στὸ σακαμνὶ, μὴ γιὰ κλεψιαῖς τοὺς κρίνης,
ἀν θέλῃς, μόνον 'βρίσέ τους καὶ ἀποκηρύξέ τους . . .
Εἶναι πολὺ καλλίτερο συχώρησι νὰ δίνης.
Ἄς ἦναι πάντα τῆς βουλῆς μεγάλα τὰ ἐλέη,
κι' ἄς ἔχῃ ὅλων τὴν εὐχὴ καὶ τοῦ Σερῖφ τοῦ Μπέη.

Ἄς κλέβουν, ἄς ἀδειάζουνε τοῦ ἔθνους τὰ Τραπεῖα,
κι' ἐκεῖνοι εἶναι ἀρθρωποὶ, καὶ τί μποροῦν νὰ κάνουν;
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἔγινε ἡ κάθε ἁμαρτία,
καὶ οἱ θεοὶ καμμιὰ φορὰ θαρρῶ πῶς ἁμαρτάνουν.
Ἄνελεῆμων ἡ βουλή δὲν πρέπει νὰ φανῆ,
καὶ μόνον ἀποκηρύξεις ἄς ἦναι ἡ ποινή.

Κι' ἀν δὲν ἀφήσῃ τίποτα τῆς κλεφτουριάς ἡ κάππα,
κι' ἀν τόσο ἀσυνείδητα τὰ ἄγια πωλοῦνται,
συχωροχάρτια σκόρπιζε εἰς ὅλους σὰν τὸν Πάππα,
κι' οἱ νόμοι ἄς ὑβρίζονται καὶ ἄς κλωτσοπατοῦνται.
Ἄς τρώγῃ τὸ Ῥωμαῖκο ἡ λέπρα καὶ ἡ ψώρα,
καὶ σὺ Ἄποδοκίμαζε, Προστάτε, Συχώρα.

Souris.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»

Εὐχαριστῶν τῷ ἀξιολόγῳ συντάκτῃ τοῦ περι Συνε-
δρίου τῶν Ἑλλ. ἰατρῶν ἀρθροῦ, ἐπὶ τῇ εὐφύμῳ μνεΐα,
ἣν ἐποιήσατο ἐν αὐτῷ καὶ περὶ ἐμοῦ, τὸν παρακαλῶ νὰ
ἐπανορθώσῃ τὴν περὶ νέας ἀνταλγικῆς (οὐχὶ δὲ καὶ ἀν-
τινευρϊκῆς) ιδιότητος τῆς ἐργοτίνης, ἀνακοίνωσίν μου,
περὶ ἧς λέγει, ὅτι ἐλαχίστην ποιοῦνται μνεΐαν οἱ Εὐρω-
παῖοι ἰατροί· ἐγὼ δὲ ἀξιῶ ὅτι οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς
μνεΐαν ποιοῦνται, διὸ καὶ τὴν ἀπεκάλεσα νέαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἀπριλίου 1882

Μύρων Νικολαΐδης

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα τοῦ Μὴ Χάνεσαι,

Μετὰ τὸν κ. Γιοβάνωφ ὁ καθηγητὴς κ. **Καραμῆ-
τοας** ἀνῆλθε τὸ βῆμα, ἐρχόμενος αὐτὸς πρῶτος ἐκ τῶν
Ἀθηναίων ἰατρῶν, ὅπως βεβαιώσῃ ὅτι ἐν τῇ πόλει τοῦ
Κέρωπος, ἀν οἱ πλείοτεροι τῶν ἰατρῶν εἶνε μεταπράται
ὑγείας, ὑπάρχουσιν ὅμως τινές, οἵτινες οὔτε παρατηρη-
τικῆς δεινότητος στεροῦνται, οὔτε ἐπιμελείας, ἀλλ' οὔτε
μαθήσεως τοιαύτης, ὥστε τὰ ἐκ τῶν δύο πρώτων προτε-
ρημάτων προκύπτοντα νὰ κατατάξωσι καὶ ἐκθέσωσι διὰ
λόγου καθαρῷ καὶ νευρώδους. Διότι ἐπὶ χρόνον μακρό-
τερον τοῦ δεδομένου συνεκράτησε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀ-
κροατηρίου πραγματευθεὶς περὶ τῶν συνηθεστέρων ἐκφάν-
σεων τῆς δι' ἐλώδους μιάσματος δηλητηριάσεως ἐν Ἀθή-
ναις. Ἀφοῦ διὰ βραχείων ἐπρολόγησεν, εἰπὼν ὅτι ἡ νοσο-
λογικὴ εἰκὼν τῆς ἡμετέρας πατρίδος εἶνε κατὰ τὸ πλεῖ-
στον ἀγνωστος δι' ἔλλειψιν ἀπογραφικῶν πληροφοριῶν,
ὅτι τὰ μικρὰ κατὰ καιροὺς ἀναφανέντα ἔργα δὲν ἀρκοῦσι
ὅπως συστήσωσιν αὐτὴν, καὶ ὅτι τέλος εὐχῆς ἔργον θὰ
ἦτο ἡ ἀνάστασις τῶν δημοσίων ἰατρῶν, ὑποχρεωμένων
νὰ δίδωσιν κατ' ἔτος πᾶσαν ἀναγκαίαν πληροφορίαν, εἰ-
σῆλθεν εἰς τὸ κύριον αὐτοῦ θέμα, τὴν σπουδὴν τῶν ἐλω-
δῶν πυρετῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἐκ τῶν ἀπὸ μακροῦ σημειουμένων ἐν τοῖς βιβλίοις
τῆς Ἀστυκλινικῆς, συνέλεξε ἀριθμὸν ἴσον πρὸς 10,373
παθόντων ἐκ τοῦ νοσήματος τούτου. Τὸν μέγαν τοῦτον
ἀριθμὸν τῶν ποικίλων περιστατικῶν μελετήσας ἠδυνήθη
νὰ ἐξαγάγῃ διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν τὰ ἐξῆς περίπου
συμπεράσματα. Ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πασχόντων ἀπὸ
διαλείποντας πυρετοὺς κυμαίνεται κατὰ τὰ διάφορα ἔτη
ἀπὸ τοῦ $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{5}$, ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ νοσήματα τὰ παρα-
τηρούμενα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ὅτι κατὰ μῆνας οἱ πυρε-
τοὶ οὗτοι ἀναφαίνονται ἐπιβεβαιουῦντες τὸν κανόνα τοῦ
Hirsch· ὅτι ὡς πρὸς τοὺς τύπους συνηθεστερος εἶνε ὁ
ἀμφημερινὸς καὶ τριταῖος, σπάνιος ὁ τεταρταῖος· οἱ δὲ
λοιποὶ τύποι φαίνονται αὐτῷ μετὰ τοῦ Ἰπποκράτους κα-
κῆς παρατηρήσεως ἀποτελεσμα· ὅτι οἱ ἀμφημερινοὶ εἶνε
συχνότεροι τῶν τριταίων, οὔτοι ὅμως συνηθεστερον ὡς

ἐπιδημίας ἀναφαίνονται· ὅτι οἱ κακοήθεις εἶνε σπάνιοι, ἀλλὰ ὑπάρχουσιν ἰδίως μορφῆς τινὲς αὐτῶν· ἀρνηθεὶς δὲ τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡμεδαπὸς τύπος παρὰ πολλῶν θεωρουμένην μορφήν κακοήθους πυρετοῦ, ἢ καὶ κοιλιακοῦ τύπου παρ' ἄλλων, παρεδέχθη ὅτι ἢ εἶναι κοιλιακοῦ τύπου ἐλαφροτέρα μορφή οὗτος ἐν ὥρᾳ ἐπιδημίας τοιοῦτου φαινόμενος ἢ εἶνε καθαρὸς ὑφέσιμος πυρετὸς μετὰ τυφοειδῶν φαινομένων· ὅτι ἢ ἐλώδης καχεξία εἶνε σπανιωτάτη ἐν Ἀθήναις, οἱ δὲ πλειότεροι τῶν πασχόντων ταύτην ἔρχονται ἐξωθεν ὅπως ἰαθῶσιν· διαιρέσας δὲ ταύτην, ἣτις ἐλάχιστα μέχρι τοῦδε ἐσπουδάσθη, διακρίνει αὐτῆς, τὴν συνήθη μορφήν, τὴν αἰμορραγικὴν, τὴν ἐκ μελανώσεως, τὴν μετὰ ροπῆς πρὸς αἰμοσφαιρινουρίαν, ἐξ ἧς ὁ χολώδης αἱματουρικός πλημμελῶς ἀποκαλούμενος πυρετὸς, καὶ τὴν παρεμποδίζουσαν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ κυρίως παρατηρουμένην. Ἐν τέλει εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἐγγώριοι παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐλείου μιάσματος εἰς γένεσιν προδιαθέσεως πρὸς ἄλλα νοσήματα, καὶ διίσχυρίσθη ὅτι οἱ διαλείποντες πυρετοὶ δὲν προδιαθέτουσιν εἰς λευκαϊμίαν, ἀλλ' ὅτι ὁ κατὰ ταύτην παρατηρούμενος πυρετὸς ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν νόσον.

Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις περὶ ὥραν 12 1/2.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἡ τρίτη συνεδρίασις ἤρξατο τὴν 9 μ. μ. Κατὰ ταύτην λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐξ Ὑδρας κ. **Ξανθός**, προέτεινε νὰ παραταθῆ ἐπὶ τινὰς ἔτι ἡμέρας ἢ διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου, διότι ὁ βραχὺς χρόνος τῶν δύο ἔτι ὑπολειπομένων συνεδριάσεων δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνακοίνωσιν πασῶν τῶν διατριβῶν. Μετὰ βραχεῖαν συζήτησιν τῆς προτάσεως ταύτης, ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν τε πέμπτην καὶ τὴν παρασκευὴν καὶ δευτέρα συνεδρίασις μετὰ μεσημβρίαν.

Πρῶτος κατόπιν ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ ἐκ Σύρου κ. **Παπαλεξόπουλος**, οὗ ἡ εὐρυθμὸς καὶ ἀνδρική μορφή καὶ ὁ ῥέων λόγος, πλειότεραν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου προσκαλοῦσιν. Ἀποῦ δὲ παρατήρησιν ἀρχόμενος, ὅτι ἐσκόπει νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ δαγγείου πυρετοῦ τοῦ ἐνσκήψαντος τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Σύρῳ, ἀλλὰ παραιτεῖται τοῦ θέματος τούτου, τοσοῦτω ἐπιτυχῶς καὶ εὐφραδῶς ἀπεικονισθέντος ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου ἰατροῦ Χανίων κ. Βαρούχα, καὶ ἀποῦ περιορισθῆ νὰ προσθέσῃ ὀλίγα τινα περὶ ὧν ὁ ἀνωτέρω ἰατρὸς οὐδὲως ἐποίησατο μνεῖαν, διότι βεβαίως δὲν εἶδε παρόμοια, οἷον τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐξανθήσεως συμπτωματολογίαν κατὰ πάντα πρὸς δηλητηρίασιν ὁμοιάζουσαν, τὴν κατὰ τὴν πορείαν τῆς νόσου αἱματουρίαν καὶ τὰς ἐπισυναξεῖς, τοὺς ῥευματικούς πόνοους καὶ τὸ ὀξῶδες ἐρυθρῆμα κτλ., εἰσέρχεται εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ ὁμιλίαν, ἣτοι τῆς ἐπωφελοῦς χρήσεως τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων τῆς ἐν Ἀνδρῶ πηγῆς Ἀποικία ἐπὶ λιθιάσεως. Προλογίσας τινα περὶ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τῆς Ἐρμιόνης, καὶ τῆς γνώμης τῶν κατοίκων τῆς Ἀνδρου περὶ τῶν ὑδάτων τῶν Ἀποικίων, ἃ θεωροῦσιν ἄριστα κατὰ τῆς δυσουρίας, διηγεῖται τὴν ἱστορίαν δύο ἀσθενῶν, ἐνὸς παιδὸς καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς, οἵτινες φέροντες ὀγκώδεις λίθους ἐν τῇ κύστει, ὡς ἐβεβαιώθη ἔκ τε τῶν συμπτωμάτων καὶ τοῦ καθετη-

ρισμοῦ, καὶ πάσχοντες ἐκ τούτου δεινὰ, ἰάθησαν, ἐντὸς τῶν λίθων, τοῦλάχιστον τοῦ παιδὸς, —διότι τὸν ἄλλον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ἀργότερον, ἅτε ὡς ἔπαυσε νὰ ὑποφέρῃ ἀπελθόντα, —ἐντελῶς διαλυθέντων. Ἐκ τούτων ὀρμώμενος, συνιστᾷ νὰ γείνη ἀνάλυσις τῶν ὑδάτων, ἀτινα δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι περιέχουσι λιθίνην, καὶ παρακαλεῖ τοὺς συναδέλφους ὅπως ποιήσωνται ἐν ὁμοίαις περιστάσει χρήσιν τῶν ὑδάτων πρὸς βεβαίωσιν τῆς δράσεως.

Τοῦτον κατελθόντα διαδέχεται ὁ ἐκ Σπάρτης κ. **Γάβαρης**. Συγκεκρινημένος πάνυ οὗτος ἔρχεται τέταρτος αὐτός, ἵνα ἀποδείξῃ μετὰ πόσης προθυμίας καὶ πόσου ζήλου ἐδέχθησαν τὴν ἰδέαν τοῦ Συνεδρίου τῶν ἰατρῶν ἐν τῇ νοτιᾷ Πελοποννήσῳ, καὶ μετὰ λεπτομερειῶν καὶ παρατηρήσεων αἰτινες τιμῶσι τὸν νέον Ἀσκληπιάδην, ἐκθέτει τὰ «κατὰ τὴν τοῦ 1879—80 ἐπιδημίαν χολώδους αἱματουρικοῦ πυρετοῦ» τὴν ἐπισκήψασαν ἐν Σπάρτῃ. Ἀποῦ διὰ βραχέων δικαιοῦσιν πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἰδόντας καὶ μελετήσαντας τὴν νόσον ταύτην, παρατηρεῖ ὅτι ἐν Λακεδαιμόνι μόνον πρὸ 10 ἐτῶν ἢ νόσος τὸ πρῶτον ἐφάνη, κατ' ἐποχὴν δῆλον ὅτι καθ' ἣν οἱ διαλείποντες ἐν γένει ἤρξαντο μετριαζόμενοι, διότι τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς βελτιώσεως τῆς διαίτης τῶν κατοίκων τὰ μεγάλα ἔλη ἠφρανίσθησαν καὶ εἰς τὴν ἐπήρειαν τούτων οἱ ἄνθρωποι ὀλιγώτερον ἦσαν ἐπιτήδειοι, ἐξ οὗ συμπεραίνει ὅτι ἡ δράσις τοῦ ἐλείου μιάσματος πρὸς γένεσιν τοῦ νοσήματος περὶ οὗ πρόκειται δὲν εἶνε βεβαίως ὅποια καὶ ἡ πρὸς γένεσιν διαλείποντων πυρετῶν, οἵτινες ἄλλως καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ συνηθέστερον παρατηροῦνται. Ἐκ τῶν 19 περιστατικῶν ἃ ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐτέρων νόσον ἃ ἐν τοῖς περιχώροις εἶδε, διηγεῖται τὴν εἰκόνα τῆς νόσου, καὶ καταλήγει συμπεραίνων ὅτι πάντοτε ὁ αἱματουρικός πυρετὸς ἦλθεν εἰς ἄνθρώπους παθόντας πρότερον διαλείποντας, ὅτι πάντες οὗτοι εἶχον πρότερον μεταχειρισθῆ τὴν κινίνην ἀνευ αἱματουρίας, ὅτι πάντες ἐθεραπεύθησαν ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ διὰ μεγάλων δόσεων θειϊκῆς κινίνης (12—20 κόκ. ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ἐπαναλαμβανομένων ἀργότερον) εἰς ὑποδορεῖους ἐνέσεις.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγεννήθη μικρὰ συζήτησις, ἂν ποτε παρατηρήθη αἱματουρικός πυρετὸς εἰς ἄνθρωπον μὴ παθόντα πρότερον διαλείποντας, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος οἱ κ. κ. **Γεωργιάδης** ἐκ Βώλου, **Μπέλλος** ἐκ Θηβῶν κτλ., καὶ ὁ κ. **Ροσόλυμος**, ὅστις μόνος ἀνεκοίνωσεν ἱστορίαν ἀνθρώπου ἐλθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ παθόντος τοιαύτην νόσον, χωρὶς ποῦ πρότερον νὰ δεῖξῃ παραμικρὸν διαλείποντος πυρετοῦ παροξυσμὸν. Μεθ' ὃ ὁ κ. **Σατζημιχάλης**, ἀνελθὼν τὸ βῆμα, ἀναπτύσσει μικρὸν τὰ περὶ τὸν αἱματουρικὸν πυρετὸν, περὶ οὗ λέγει, ὅτι μετὰ τὴν τελευταίαν ἐργασίαν τοῦ κ. Καρμηήτσα οὔτε πρότερον οὔτε δίκαιον ἄλλως νὰ καλῶμεν ἂν μὴ ἐλώδη αἰμοσφαιρινουρικὸν πυρετὸν. Διότι, ὡς ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπέδειξε, ἡ νόσος συνίσταται εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ἐρυθρῶν αἱματοσφαιριῶν ἐξ οὗ ἡ οὐρησις οὐχὶ αἵματος, ἀλλὰ κατεστραμμένων σφαιριῶν τούτου, ὅτι ἡ ἀουρία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς διὰ τῶν θριμμάτων τῶν σφαιριῶν ἀποφράξεως τῶν οὐροφόρων σωληναρίων, ὅπως ἢ ἐξόγκωσις τοῦ ἥπατος, ἢ αἱμορραγία τῶν ἐντέρων, ἢ μεγίστη ἀναιμία ἐκ τῆς ἀποφράξεως τῆς πυλαίας φλεβός.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συζητήσεως ταύτης λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. **Μπέλλος** ἐκ Θηβῶν, διὰ μακρῶν ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἐλωδῶν νοσημάτων, τὴν μελέτην τῶν ὁποίων συνιστᾷ τοῖς ἑλλησιν ἰατροῖς. Καὶ πρῶτον προτείνει τὸν ἐξοβελισμόν τῆς λέξεως ἐλάδης, πρὸς παύσιν τῆς συγχύσεως περὶ τῆς φύσεως τοῦ μιάσματος, ὅπερ, ἰδίᾳ ὄντολογικῆ μονάς, ἀπαντᾷ εἰς πᾶσαν τῆς Ἑλλάδος γωνίαν ἐλωδὴ εἴτε μὴ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐλωδὸς μίασμα, προτείνει τὴν λέξιν καυσόγορον, ὡς ἐκ τῆς συνηθεστάτης μορφῆς πυρετοῦ ὃν φέρει, τοῦ ἵπποκρατικοῦ καύσου. Κατέκρινεν εἶτα τὸ ὄνομα διαλείποντες πυρετοί, διότι καθ' ἃ αὐτὸς περατήρησεν οἱ πυρετοὶ οὗτοι εἶνε συνεχεῖς, οὐδόλως διαλείποντες καὶ ἐλαχίστην ἀνύψωσιν ἂν παρουσιάζωσι τῆς θερμοκρασίας, διότι καθ' αὐτὸν ἐπὶ τέως πυρέσσοντος ἢ θερμοκρ. 37° εἶνε βαθμὸς πυρετοῦ, καὶ τοῦτο μόνον εἶνε τακτικόν ἢ λήξεως τοῦ πυρετοῦ καὶ ἀναρρώσεως, ἢ ταπεινώσεως τῆς θερμοκρ. ὑπὸ τὸ φυσιολογικόν περὶ τὸ 36°.

Ἄφοῦ παρατηρήσει τινὰ ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας ὁ κ. **Ζωχιός**, ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ ἐκ Γυθείου κ. **Γρηγοράκης**, ὅστις ἀναγινώσκει πλήρη πραγματείαν, ἣν συνέταξε κατὰ τε τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ καὶ τοὺς συγγραφεῖς «περὶ τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν.»

Μεθ' ὃ ὁ καθηγητὴς κ. **Ζέινης**, πᾶν συγκεκλιμένους λαμβάνει τὸν λόγον, καὶ ἀναγινώσκει διατριβὴν «περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὀδοντοφυΐας ἐπὶ τῶν νοσημάτων τῶν βρεφῶν.» Πιστεύεται γενικῶς ἐν τε τῇ ἐπιστήμῃ καὶ παρὰ τῇ λαῶ, ὅτι ἡ ὀδοντοφυΐα εἶνε αἰτία παραγωγῆς νόσου παρὰ τοῖς βρέφεσιν. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπίστευεν ἀρχόμενος τοῦ ἱατρικοῦ αὐτοῦ σταδίου· ἐπειδὴ ὅμως, καθ' ὅσον προεχώρει, τὰ πράγματα δὲν ἠδύνατο νὰ στερεώσῃ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἐπεχείρησεν εἰδικὴν μελέτην. Συναθροίσας λοιπὸν πλείστας κλινικὰς παρατηρήσεις, καὶ ἐντρίψας εἰς τὰ βιβλία τὰ ληξιαρχικὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐξ ὧν σπουδαιότατος ἀπογραφικὰς παρατηρήσεις ἠδυνήθη νὰ ἀρυσθῇ, συνεπέρας τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα διὰ τὴν ἐπιστήμην. Ὅτι ἡ ὀδοντοφυΐα οὐδεμίαν δράσιν ἔχει αὐτῇ πρὸς γένεσιν νοσημάτων, ἴσως δὲ μόνον προδιαθέτει πῶς πρὸς διάρροϊαν. Διότι τὰ νοσήματα τῶν πεπτικῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ἐλαττοῦνται παρὰ τοῖς βρέφεσι μετὰ τὸν ἕκτον μῆνα, καὶ τὰ ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τὰ ὑπὸ καλὰς ὑγιεινὰς συνθήκας ὑπάρχοντα βρέφη ὀδοντοφυοῦσι ἄνευ παραμικρᾶς δυσκολίας· τὰ δὲ ὑποφέροντα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, πάσχουσι τοῦτο εἴτε ἐκ τῆς κακῆς τροφῆς καὶ διαίτης, εἴτε διὰ πάθησιν τοῦ στόματος ἀμέσως ἐπιδρῶσαν ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, καὶ οὐδόλως ἐκ τῶν ὀδοντῶν, διότι τῆς στοματίτιδος θεραπευομένης καὶ τὰ ἐκ ταύτης αἴρονται. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος νοσήματα τῶν βρεφῶν εἶνε γενικῶς πᾶν σπάνια παρ' ἡμῖν, βεβαίως διὰ τὴν νηφαλιότητα τῶν τροφῶν, καὶ τὸ σπάνιον τοῦ ὑστερισμοῦ παρὰ ταῖς γυναῖξί. Τέλος ταῦτά τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ θώρακος κατὰ τοῦτο μόνον σχετίζονται μετὰ τῆς ὀδοντοφυΐας ὅτι, ὡς καὶ τὰ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, ἐπελθόντα ἐν ὥρᾳ ὀδοντοφυΐας, δυσκολώτερα καὶ βαρύτερα δείκνυνται.

Μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κ. **Στεκούλης**, τὸ δεύτερον ἀνερχόμενος τὸ βῆμα ἀνέπτυξε διὰ

μακρῶν «τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιδημίαν τῆς χολέρας ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.» Μέλος ὢν τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ φιλοπονώτατος νέος, συνέλεξεν ἐκ τῶν ἀρχείων αὐτῆς πλείστα περὶ ἐπιδημιῶν, καὶ ἰδίως περὶ τῆς τελευταίας ἀνωτέρω. Ἄν δὲν προστίθεται τι νέον εἰς τὴν ἐπιστήμην ἐκ τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, βεβαίως ὅμως διαλευκαίνονται πλείστα ὅσα ζητήματα τῆς ἱστορίας τῆς ἐπαρχίας. Ἄδδεν καὶ τῶν ἱεραφικῆν περιγραφῆν τῆς ἐπαρχίας Ἄδδεν καὶ τῶν ἱεραφικῶν παρὰ Μωαμεθανοῖς πόλεων Μέκκας καὶ Μεδίνης, καὶ τῶν ἔξω τῶν προσκυνητῶν τῶν ἐκεῖ ἐρχομένων, ἐξ ὧν πάντων ἀποδείκνυται ὅτι ἡ χόλερα δὲν ἐνδημεῖ ἐκεῖ, ἀλλ' οὔτε ἐπιτοπιῶς ἀναπτύσσεται, ὡς ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξαντλήσεως αὐτῶν διὰ τὰ μακρὰ ταξείδια, τῆς ἐλειονότητος περὶ τε τὴν τροφήν καὶ ἐνδυμασίαν κτλ. καὶ ἐκ τῆς θυσιάσεως χιλιάδων ζώων, — διηγείται διὰ βραχέων τὰ τῶν ἐπιδημιῶν τοῦ 1831, 1846 κτλ. καὶ τέλος τὰ τῆς τοῦ 1881, ἐξ ὧν πάντων φανερὰ καταδείκνυται ὅτι ἐξῶθεν, ἐξ Ἰνδιῶν πάντοτε αὐτὴ ἦλθεν. Ἰδίως δὲ ἡ τελευταία, ἣς τὴν ἀρχὴν καθαρῶτατα εὔρον. Διότι σαφῶς ἐγνώσθη ὅτι οἱ ἐλθόντες ἐκ τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν Ἰαβαναῖοι, οὔτοι ἐκόμισαν τὸ νόσημα καὶ μετέδωσαν κατόπιν εἰς τὸν τόπον. Διηγηθεὶς τέλος τὴν πορείαν τῆς νόσου διὰ λεπτομερειῶν αἰτινὰς τιμῶσι τὸν νέον ἀσκληπιάδην καὶ τὰ ἐκ τῶν συμπτωμάτων περιεργότερα καὶ τὰς παραλλαγὰς τῆς συνήθους μορφῆς, λήγει παρατηρῶν τὴν ἑλλειψιν προδρομικῆς διάρροϊας, τοῦ σταδίου τῆς ἀντιδράσεως, τῶν ριζοειδῶν κενώσεων κτλ. κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ταύτην.

Μετὰ τοῦτον ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός κ. **Λ. Μηλιώτης**, ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναγινώσκει μετὰ χάριτος τὴν «περὶ στρατιωτικῆς ὑγιεινῆς» διατριβὴν αὐτοῦ, ἐν ἣ μετὰ καλλιπειᾶς καὶ ζωηρᾶς καὶ ἐντόνου φράσεως, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης σήμερον ἐφαρμοζόμενα πρὸς ὑγιᾶ διατήρησιν τοῦ στρατοῦ ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ, παραβάλλει πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, καὶ ὑποδεικνύων τὰ μέσα δι' ὧν τὰ κακῶς ἐν Ἑλλάδι ἔχοντα δύνανται ταχέως καὶ ἐπωφελῶς νὰ διορθωθῶσι, σήμερον μάλιστα ὅτε ὁ στρατὸς ἀποτελεῖται οὐχὶ ἤδη ἐκ σκληρωγῶν χωρικῶν ἢ χειρωνάκτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ νέων ἐσκιατραφημένων ἐκ τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν, εὐχεταὶ τελευτῶν ὅπως πολλὰ ληφθῶσι σπουδαίως ὑπ' ὄψει καὶ ταχέως ἐπέλθῃ βελτιώσεις.

Ἐπὶ τοῦτου γεννᾶται μικρὰ συζήτησις καθ' ἣν ὁ ὑφηγητὴς κ. **Ν. Μακκᾶς**, λαβὼν τὸν λόγον εὐχεταὶ ὅπως οὐ μόνον μετὰ, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς κατατάξεως τῶν στρατιωτῶν λαμβάνηται ὑπ' ὄψει σπουδαιότερον ἢ ὑγιεινῆ αὐτῶν κασάστασις· μετὰ δὲ τοῦτον ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κ. **Ζέφος**, παρατηρεῖ ὅτι τὸ παρὸν Συνέδριον δὲν πρέπει εἰς ἀπλᾶς εὐχὰς νὰ περιορισθῇ, ἀλλὰ μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπιμεληθῇ ὅπως αἱ εὐχαὶ αὐτοῦ ταχέως ἐκτελεσθῶσιν.

(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ἐδρὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.